

L'enquadrador

El taller d'enquadració es trobava embolicat en suau penombra; arraulit en un carrer de la part vella de la ciutat. Prestatgeries de fusta s'alçaven al costat de les parets. Llibres de tota edat i època esperaven en els prestatges. Uns tenien l'espina destrossada. Altres mostraven un rostre esgarrapat i desfigurat. Alguns havien perdut l'ordre interior després de patir innumbrables batalles. Tots esperaven que el senyor Ferrer els prengués entre les seves mans per obrar en ells el miracle de la frescor inicial.

El senyor Ferrer era un artesà metòdic i fidel a l'ofici après en la seva joventut. Arribava puntual al taller. Es col·locava la bata de color gris. Tot seguit revisava les eines: premsa per treure queixos, cisalla, agulles, fil i alenes... Observava amb especial atenció el tall de les xifles; aquestes fulles amples que utilitzava per raspar i ajustar les fines pells que col·locava en les enquadracions de luxe. Després prenia entre les seves mans els llibres. Amb mirada atenta diagnosticava el mal que patia cada un d'ells i els agrupava en muntanyes, segons la intervenció que havia de fer. El matí transcorria carregat de silencis actius.

Algun dels seus clients eren professors de la universitat que li portaven llibres rescatats de l'oblit. La secretària de la biblioteca municipal acudia periòdicament amb una bossa plena de soferts exemplars malmesos després d'anys ininterromputs de préstec. Fins i tot acudia algun rector que pretenia retornar l'esplendor inicial als exemplars litúrgics de la seva església. L'enquadrador tenia per a cada un d'ells una acollida afectuosa i una resposta professional.

Una complicitat l'unia als seus clients.

Els qui no freqüentaven gairebé mai aquell taller eren els dos fills de l'enquadrador. Estudiaven a la universitat. El seu món era diferent. Enrere queden els anys en què el senyor Ferrer va pretendre iniciar-los en l'art de l'enquadració. Promptament va abandonar el seu propòsit.

Els seus fills rarament prenen un llibre entre les mans. El seu món era un món virtual, informatitzat i digital. Entusiastes de la informàtica i orgullosos de les noves tecnologies, anhelaven la comercialització de llibres digitals.

Quan els fills passaven ocasionalment pel taller, les seves paraules resultaven estranyes al senyor Ferrer: eficàcia digital, agilitat en la transferència d'informació i dades, facilitat d'emmagatzematge en suport informàtic... expressions que feien obsolets els llibres. Fins i tot argumentaven raons ecològiques per eliminar tots els exemplars, llançant una frase que a ell li sonava a amenaça: Suport de paper, zero!

Quant li hagués agradat transmetre'ls l'experiència de prendre un llibre entre les mans: cada full és una finestra oberta al coneixement, a la fantasia o a la saviesa... Comunicar que aquells volums apilats en les prestatgeries tenen vida i contenen mons sencers al seu interior. Fer-los veure que un llibre és molt més que fulles de paper enquadrades...

Quan els fills marxaven i quedava el taller en silenci, el senyor Ferrer mirava els llibres apilats a les prestatgeries i mussitava amb energia: "No tingueu por, que jo sóc agraït i sóc aquí per cuidar-vos i defensar-vos sempre". Després es submergia de seguida en el temps interior del seu treball, temorós que entrés un client... i el sorprengués parlant amb els seus llibres.

Lucía Pla Herraiz, a
[Misión Joven](#)